

Sándor. Ezen kívül választott a közgyűlés egy szervező bizottságot a következő tagokkal: Báló István, Báló János, Borbola István, Hajabács Károly, Juhász József, Katona József, Laczkovits László, Rác

János, Tapodi Istvánné és Ujvári Ferenc.

Azok a gazdák, kik a szövetkezetbe még belépni óhajtanak, e célból a szervező választmány bármely tagjánál jelentkezhetnek.

A szegedi fehércsákósok karácsonya.

Ne sirjatok szép szegedi,
Sőke-barna kis leányok,
Karácsonyra visszajönnek
A szegedi fehércsákós huszárok.

Ezzel indult el a fekete vonat 1914 augusztus havában. Prüszkölt a mozdony, kattogott a kerék és ahol elhaladt a hosszú, fekete vonat, a fehér csákósok dalaitól volt hangos hegy-völgy, pázsitos erdő. Mindenütt így volt, amerre csak ment a felvirágozott és lobogózt, lelkes, szép magyar daloktól hangos, siró lányok és asszonyoktól bucsuztatott vonat, amelyen az Ő jegyese, férje a nagy bizonytalan világ feé halad, ahonnan Isten tudja mikor, hányan s hogy fognak visszatérni? De a vonaton ülők közül egy sem gondolt erre, lelkesen énekeltek tovább s lángoló arccal várták a nagy küzdelmet, melyet a férfiúi vállakra rótt a haza iránt való kötelesség. A diadalban való büszke öntudat töltötte el a lelkeket és mindegyik fehércsákós csak arra gondolva, hogy mire diadallal térnek vissza, újra fog viritani a pipacs, lombos lesz az erdő és újra hallja a határban a fülemile csattogó szavát. És ők haza jönnek — haza!

Azóta három fehér karácsony telt el...

Három fehér karácsony, nem szűnt meg a halált osztogató ólomgolyó röpködni a mindig csak haza gondoló katonák felett. Az elmúlt két karácsonyest a múlté már, csak emlékezete marad nagyon szomorú. Az idén a harmadik szent karácsonyra kondultak meg a harangok. Harmadik szent este szólnak az ágyuk, kattog a géppuska zakatoló szava. Nem lesz nyugalom ma sem! Már ráborította az est homályos szürkéségét a hegyeken álló fehér csákósokra. Kibontakoznak teljes fényükben a csillagok és csillogásukat visszatükrözik a fenyvesekre rátapadó hópelyhek. Megszólalnak a csengetyűk s csilingelésük áthatja a megkeményedett emberi szíveket, felhangzik a zsoldáros ének és felgyult a gyertya a sokat átélte örökzöld fenyőn. Diszitészül orosz patronok lógnak girlandképen róla s pár darab cukorka. Gyertyák sercegek, a szél zug s a hó vágja a dekkung szellős falait.

Az ünnepi orgona helyett az ágyu süvítő bugása kíséri a katonák áhitatos énekét s egyik-másik lövedék siró, jajgató vonyítással, megrázza a sziklát, lyukat vág bele. A nagy rezgésre meglöbban minden gyertya, a szent fa megre meg, mintha a halál fagyos szele érné.

Egy pillanatig csend, később ismét hangos lesz a gyülekezet. A magasba szálló ének mind áhitatosabb s e pillanatban mindenki rég nem látott szeretteinek ködfátyolképét idézi lelki szemei elé.

A szeretet ünnepén csak mérhetetlen vágy és szomorúság tölti el a kemény harcosok szíveit.

Meggyul a kis Betlehem és régi szokás szerint megindulnak, hogy hirdessék Jézus születését. Ropog a frissen esett hó a nehéz

csizmák alatt. Kifordított mente, kőből készült szakál, fehér kaftánokba bújtatott számadó juhászok alkotják a betlehemi társaságot. Először a századok parancsnokainál jelennek meg, majd leballagnak az ezredhez, hogy kifejezést adjanak ragaszkodásuknak és szeretetüknek, amelylyel tisztjeiket körülveszik. Mindenütt meggyul a fa és minden szem könnyes lesz, mindenki haza, kis fészkeére gondol. Hiszen otthon is felgyulnak a szegényes kis karácsonyfák, a gyermekek elmondják édes anyjuknak az ünnepi verset és imát, melyben édes apjukat várják haza forró szeretettel.

Apró hópelyhek csendesen hullanak tovább, az ágyuk bömbölése rázza a levegőt, villámlásuk pedig bevilágítja a háboru harmadik karácsonyán körös-körül az egész vidéket.

És lassan ereszkedik a hegyeken küzdőkre a koromsötét éj. Folytonos puskaropogás hangzik. Fényes sugárként löveli a világító pisztoly fényét a véres éjszakába az ellenség felé, mint ragyogó üstökös mutatja az utat és jelzi az éberséget.

Kopognak — — — a szolgálatvezető ór-

Szegediek Brassóban.

— Az 5-ös honvédek voltak Brassó felszabadítói. —

A szegedi katonák, úgy látszik, különös szeretettel viseltetnek Brassó iránt, mert a 46-os közösök, utóbb az 5-ös honvédek töltöttek rövidebb-hosszabb időt Brassóban. A derék 46-osok, az Isonzó és Doberdó hősei az oláh háboru kitörésének napján, augusztus 28-án mondtak búcsút Brassónak és bizonyára közülük sokan nehéz szívvel távoztak el, hisz Brassó őket fiaiként fogadta, szerette. Csak mint szép emlék él majd Brassó a 46-osokban, egy szép emlék, melyet az idő, az évek hosszú sora majd elenyésztet és csak néha-néha fogja az idő gondolataikba visszaidézni.

Egészen más körülmények között ismertük meg az 5-ös honvédeket, mint a 46-osokat. Mikor először tették lábukat Brassó földjére, amikor először koppant az alföld derék fiainak csizmája visszhangot a brassói aszfalton, akkor a brassóiak virágosóval, örömujjongás közepette, öleléssel, csókkal fogadták és ez volt 1916. október 8-án, amikor Brassó felszabadult a „felszabadítók” aralma alól.

1916. október 8-ikán, szép vasárnapi délelőttön szuronnal, puskatussal, a német szövetségesekkel vállvetve szorították a városból az oláhokat vissza. Az ugynevezett Kapu utcán jöttek fel a honvédek, az 51. honvéd divízió, melynek kötelékében voltak szegediek, pesti fiuk, csupa alföldi gyerek. A főtéren, a Ferenc-József-téren álltak meg, ott üdvözltek a brassóiak, ott fogadták őket csókkal, virággal, zokogó örömkönnyekkel.

Az 5-ös honvédek nem pihentek, hanem tovább üldözték a megvert oláh seregeket. Mikor a kilencedik hadsereg Bukarest és

mester jelenti, hogy most állt fel a készütség és két muszkát fogtak.

Rázza a fákat a szél, sikoltoz és kacag! Dörög az ágyu — Koromsötét van. Várjuk a támadást.

Az arcokat a felhevült és dobogó szívek lüktető ereje változtatja. Bárhogy csapkod és telemarokkal szórja a lőrésen keresztül a szélroham az arcokba a hulló hópelyhek tömkelegét, a bugva süvítő gránát dühöngő és romboló dühét, egy csendesen mészázó magányos fa kapja. Föllobog egyszerre, mint piros virágcsokor és égő tüzrózsákat szór az ég felé és pillanat múlva mint hulló csillag bukik vissza a sárba.

Az ellenség rohamra indul zárt tömegben. Az idegek a megpattanásig megfeszülnek, örületes hangverseny keletkezik, puska, gépfegyver és ágyudőrej minden képzeletet ismét felülmul s az ellenség halálordítása megre megteti a lelkeket, megfagyasztja a szívekben a vért a szeretet ünnepén! Vértengernyi vér ömlik, halálos sebtől találva sok ember kínos nyöszörgése valóítja meg a legborzasztóbb poklot.

Krisztus! Ezért született és feszített meg?!

Kezd bontakozni a fátyolból a szelid hold s halvány sugaraival bearanyozza a csendes csatateret. A csillagok százezrei is mind kigyulladnak a tiszta égen s csak egyes puska lövések jelzik még az ellenség közellétét.

B.

Ploiesti ellen vonult, ismét hallottunk róluk. Egész Ploiestiig nyomultak előre, amikor megérkezett egy újabb parancs, amellyel egy másik pontra vezényelték őket.

Három nappal ezelőtt, december 19-én találkoztam velük ott, ahol a felszabadítás napján álltak, a Ferenc József-téren. Ott volt nagy részük át. Hallottuk élces megjegyzéseiket a futó ellenség felől, felismertük őket, az 5-ös honvédeket.

— Itt álltam — magyarázta az egyik — itt voltam október 8-án, amikor kivertük a románokat.

De ismerős ez a hely — mondja egy másik — nini, hisz itt már voltam ha jól emlékszem, október 8-án. És csupa ilyen megjegyzés, csupa történelmi számok, csupa szép emlék.

Ma délben, egy pár perccel ezelőtt mentek el ismét, vonultak Brassón át másodszor. Énekelve mentek végig — talán egy közeli vizionlátásig.

Büszkék lehetnek a szegediek mindkét ezredükre, de büszkék vagyunk mi is a mi derék fiainkra, az Alföld napsütötte lovagjaira.

Herz Béla.

Legokosabb beszerzési forrás!

Iskolahegedűkben, valamint az összes hangszerekben és alkatrészekben

Babós Sándor hangszerkészítő,
S Z E G E D,
Iskola-utca 8. — Szolid árak.